

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

חגיגה דף כ.

מה דין חולין שנעשו על טהרת הקודש?

מה הנפ"מ	מה הדין?	
ואין מטפחתו מדרס לקודש	כקודש דמי ¹	לתנא דמתניתין
ומטפחתו מדרס לאוכלי תרומה	הרי הן כחולין	לתנא קמא דברייתא
ומטפחתו מדרס לקודש	הרי הן כתרומה	לר' אלעזר בר' צדוק

חגיגה דף כ:

מה הן הי"א חומרות שמצינו בקודש יותר מתרומה?

מה הן החומרות בקודש	מה הן הקולות בתרומה	
אין מטבילין	מטבילין כלים בתוך כלים	א.
נטמא אחד מהן טמאים כולם	כלי מתכת או עץ ² שנטמא מתוכו בטומאת משקין דרבנן אין אחוריו או מקום תפיסתו טמאים ³	ב.
היין טמא	הנושא נעל של זב (מדרס) ביד אחת וחבית חרס ביד שניה - היין טהור ⁴	ג.
בגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש		ד.
מתיר קודם הקשר, מנגב אותו עם לח ואז מטבילו	בגד שיש בו קשר או שרוצה לעשות בו קשר - יכול לקושרו ולהטבילו עם הקשר	ה.
צריכים טבילה	כלים שהשגיח עליהם מטומאה לפני שגמרם אינם צריכים טבילה	ו.
הכלי מצרף כל החתיכות וכולן בדרגת ראשון לטומאה	היו כמה חתיכות אוכל בכלי ונטמאה אחת מהן נעשית ראשון והשניה שני והשלישית נפסלת	ז.
שלישי מטמא ורביעי פסול	שני רק פוסל את השלישי ואין רביעי	ח.
צריך להטביל את שתיהן	נטמאת אחת מידי חבירתה טהורה	ט.
אסור לאוכלם בידיים טמאות	אוכלין אוכלים נגובין ⁵ בידיים טמאות	י.
צריכים לטבול אחר כפרתן	האונן ⁶ , מחוסר כפורים ⁷ אוכלין תרומה בלא טבילה	יא.

¹ תחילה ניסתה הגמ' לדייק כן ממה שלא כתוב בהם מעלה מיוחדת לומר שבגדי פרושין האוכלין חוליהן בטהרת חולין הם מדרס לאוכלי חוליהן בטהרת תרומה. אכן הגמ' דחתה ראייה זו, דגם אם לא נאמר שהם כקודש דמי אלא נאמר שהם כחולין או כתרומה, לא צריך לכתוב מה דינם כיון שנכלל במעלות שנזכרו במשנה, דגבי חולין נזכר שבגדי עם הארץ הם מדרס לפרושי האוכלים חוליהן בטהרה, ואם דינם כתרומה גם נזכר במשנה שבגדי פרושין הם מדרס לאוכלי תרומה. ולכך דייקה הגמ' דין זה מהסיפא שאמרה: יוחנן בן גודגדא היה אוכל על טהרת הקודש כל ימיו והיתה מטפחתו מדרס לחטאת, ומדויק שדוקא לחטאת היתה מדרס אבל לא לאוכלי קודש, ש"מ שחולין שנעשו על טהרת הקודש כקודש דמו.

² דהינו "כלי שטף" לאפוקי כלי חרס.

³ פי', כלי שאפשר להשתמש בו בגי' מקומות - דהיינו שיש לו גי' מקומות של בית קיבול, בתוכו מאחוריו ובבית הצביטה (דהיינו מקום שתופס את הכלי בו עי' לקמן דף כב:), ולגבי תרומה הדין הוא שאם נטמא אחד מהן לא נטמאו כולם אלא הוא טמא לבדו.

⁴ דכיון שלא נגע בתוכה וכלי חרס אין מטמא מאחוריו. (והתוס' בד"ה הנושא פירשו בענין אחר).

⁵ דהיינו יבשים - שלא נגעו באחד מהשבעה משקים מעולם.

⁶ מי שמת לו אחד מזו' קרובים שצריך להתאבל עליהם - כל עוד שלא נקבר המת נקרא אונן.

⁷ מי שנטהר מטומאתו ע"י טבילה, אבל צריך להביא קרבן על טומאתו כגון זב וזבה ויולדת.